

ANDRUS KIVIRÄHK: *Romeo a Julie*

Hle, jak svítí slunce nad lukami a poli! V takových vedrech nefouká vítr a neteče řeka. Svět se téměř smaží na tichém plameni jako piroh. Země je na dotyk horká jako oheň, vrubouni jen bzučí a jeden za druhým prochází do stínu ke stéblům trávy, jako by je sluneční paprsky měly spálit na uhel.

Pastýři jsou vydáni na milost vedru, leží na břehu řeky s nohama po kolena ve vodě. Jsou vysvlečení, jen slamáky chrání jejich oči. Po potravě netoužící ovce utíkají před sluncem s očima přivřenýma před silným světlem.

„Jen mi povykládej, přítelíčku!“ podotkl pastýř. „Kde jsi byl minulou noc? Hledal jsem tě úplně zbytečně!“

„Lépe by bylo, kdyby ses to nedozvěděl!“ odpověděl druhý. „To láska šlehala do ovcí, příteli Joosepe!“

„No to snad ne! Tak tam jsi byl? Zase za tou ovcí?“

„Tak tak! Jako výr, který nezmůže nic proti síle přírody, když na obloze září měsíc, ani já jsem nemohl vydržet v posteli déle než hodinu, než přišla půlnoc“, řekl pastýř. „Vášeh ochromila mou mysl, kamaráde. Zapřahuje mne každou noc jako špatného řidiče za povoz a bičuje mne! Vlezl jsem zase do chléva k ovcím. Ach, jak já miluji tu malou ovečku!“

„Kterou z nich, Romeo?“

„No tu s černým ocáskem! Podívej, támhle leží! Není to nádherné měkoučké zvířátko? Heboučké jako nic jiného! Když se jí dotknu, něžně zamečí „Nedotýkej se ocasu, nevzbud’ berana, našeho hospodáře, jen mne poslouvej.“ Já přeci jsem jejím poručníkem! I když jsem zároveň i jejím otrokem. Nikdy bych ji neopustil! Je to takové fajnové zvířátko... Chvilé milostných radovánek nás spojují, příteli Joosepe. Prosím, zacházej s ní dobře! Ta ovečka je mou pomilovanou partnerkou.“

„To je jasný, Romeo!“ odpověděl Joosep. „Ale co si o tom tvém dovádění myslí tvůj otec? Mýmu staroušovi se nelíbí, že klátím ovce!“

„U nás to samý. Táta dřív vedl kolchoz. Ted’ jak je v penzi tak furt sedí na dvoře s kloboukem na hlavě a dřevěnou nohou pod sebou. Hraje na harmoniku a vyřvává starý cajdáky! Hraje vždycky, když jsem doma!“

„Jak to? Je často opilej?“

„Ne, Joosepe, táta nepije! Zpívá, aby ve vesniuci estonština. Možná sis všimnul, že všichni už odešli... kromě těch nejstarších, táty a mě, tebe a tvýho táty. Není tu už nikdo, odešli do města nebo pěstujou kerblíky. Proto táta tak řve, i když večer vykašlává krev a musí si potírat rozpraskanou pusou vazelinou, protože mu z toho zpívání praskají rty jako špalky pod sekerou!“

„A co tvůj brácha? Vyprávěj mi o něm, Romeo!“

„Ptáš se na něj každý den!“

„No jo, ale vždyť víš, že jsem takovej pabl! Nepamatuju si nic o čem jsme se bavili. Mám paměť asi takovou jako má štika, to říká i táta.“

„Ani já toho moc v hlavě nemám. Tak ať je po tvém, ted’ poslouvej s nastraženým ušima, co ti budu vykládat! Pamatuješ na mýho bráchu, jmenuje se Aivar a bydlí ve městě. Má vlastní dům, výřivku a saunu. Bohatej týpek! I auto mu vrčí pod prdelí, věřil bys tomu?“

„Tomu bych věřil, pokud to odpřísáhneš!“

„Přísahám k nebi! Přijel k nám minulej měsíc a já jsem si mohl sednout do toho jeho auta, jo, chtěl nás povozit, tátu a mě. Ale nic z toho nebylo, protože jsem se lekl vrčení motoru a nasral jsem si do kalhot. Brácha se hrozně rozčiloval!“

„Není to snad tvoje vlastní věc, co máš v kalhotě?“

„To sice je, ale já měl v těch gatích díru a tak se trochu dostalo i na sedačku, tuhý i řídký hovna zároveň přímo do bráchovy limuzíny. Tak hrozný, že i ptáci kvíleli. Brácha hrozil, že mě hodí do studny a nadával mi do debilů!“

„No a to taky jsi.“

„To se ví, to není žádná novinka. Byl jsem tak šťastnej, když jsem se dostal z toho příšernýho auta, utíkal jsem rychle do křoví a ládoval jsem se žízalama.. Byl jsem tak vynervovanej!“

„Mně taky chutnaj červi!“

„Počkej, měl jsem přece mluvit o bráchovi. On už hodněkrát prosil tátu, abychom se i my přestěhovali do města, já bych tam měl svůj vlastní pokoj – doktoři by se o mě starali a každé den bych dostával sušenky a čaj. Ale starouš nechce odejít. Říká, že domov je tady. Tady budeme žít, Joosepe. Díky Bohu! Nešlo by mít ve městě ovce. A já bych bez nich nemohl.“

„To je jasný, Romeo. Zapomeň na to. Máš úplnou pravdu. Na vesnici se žije nejlíp. Jinak jsem přemýšlel, že bych mohl zajít večer do lesa podívat se na ocásky divokých srnek. Pojď se mnou, jestli chceš, je to fajnový!“

„Tak to se hodí! Ale až do půlnoci, musím zajít ještě za svým miláčkem. Černý ocásek na mě bude čekat. Řeknu jí potom, co se v lese dělo, ona zamečí a olíže mě, to zlatíčko.“

Pastýři se ještě dlouho rozvalovali na travnatém břehu a probírali chvilku tohle a pak zase tamto. Ale jak už tak náš čas na vesnici obvykle končí, unavil se den i na té nejslunečnější cestě a přehoupl se do uhelně černé noci.

Ovce byly zpět v chlévě, večere sněžena. Romeo a Joosep se setkali u starého vesnického kulturáku. Dům shořel už před deseti lety, ale knihy, které zbyly z vesnické knihovny stále pokrývaly podlahu. Vlivem podzimního deště a jarního tání sněhu se rozlepovaly mezi všelijakým harampádím. V létě bylo poschodí natolik pokryté zetlenými knihami, že to vypadalo jako hustý bílý mech, který příjemně šimral do chodidel.

Romeo a Joosep se pozdravili, chvilku se za spokojených povzdechů procházeli po koberci z knih a poté se vydali do lesa. Na cestu jim svítil měsíc v úplňku, ten zákeřný přítel, který ochotně ukazoval mužům cestu po pěšince. Brzy už slyšeli vzdálené mečení kozlů. Lesní srnky byly v říji.

Romeo a Joosep pospíchali za zvuky. Bylo třeba pohybovat se opatrně, tiše a ostražitě, jakmile by si jich srnky všimly, utekly by. Nezvaní hosté poklekli a dál se pohybovali po čtyřech ukryti za křovím. Přiblížili se k místu z té strany, odkud nefoukal vítr, aby jejich pach srnky neucítily. Ostré větvičky jim rozdíraly šaty, jakoby se je snažily zachytit a zastavit je před bližícím se nebezpečím. Zastavte! Nechoďte dál! Ale Joosep a Romeo se jim vyhýbali a lezli pořád dál. Po namáhavém přesunu se konečně dostali k procesí srnek a sledovali, jak deset srnek dovádí ve vysoké trávě.

„Hej! Slavnost právě začíná!“ zašeptal Joosep. „Podívej, jak poskakují! Tak trochu jako ovečky! Ale nevyměnil bych jedinou ovečku ani za stovku srnek! Ovce je klidné zvířátko, ví, co je to ženská povinnost, ovce poslouchá a neprchá! Její vlna je heboučká a krásně šimrá. Ale lesní srnka – ty její chlupy jsou odporný! Jako rostoucí obilí! Podívej na jejich nohy, úplně jako makarony, fakt že jo! Táta má pravdu, když říká, že lidé jsou páni tvorstva.“

„Ale nehudruj, kamaráde, radši se dívej než mluv, jinak si nás všimnou kozlové a jejich rohy nás srazí k zemi a rozcupují nás!“ varoval Romeo, ale už bylo pozdě. Zvuky dolehly až ke kozlím uším. Lidský pach dělal divy. Zvířatům v říji se začala vařit krev, pěnílo se jim z huby a bělma jim zrudověla. Kozel vyskočil a řítil se k místu, kde se pastýři schovávali, hlavu s rohy zlověstně namířenou na nezvané hosty.

„Koukni, už běží a vystrkuje rohy!“ vykřikl Joosep, vyskočil z úkrytu a namířil si to hodně rychle k vesnici. Romeo utíkal na druhou stranu, prodíral se skrz křoviska, ztracen mezi větvemi běžel chvíli sem a chvíli zase tam. Najednou si všiml, že je pod otevřeným nebem a do očí mu hledí mladá srnka, která ho začala zvědavě očichávat a zkoumat ve svitu měsíce.

„To je ale krásné zvířátko!“ proletělo Romeovi hlavou. „Jak krásně stavěné! Uši mu září jako voda v naší studni a hřívá pokrývá téměř celé tělo. Zdůrazňuje všechny tvary mladého těla a místo aby krásu zakrývala, ještě ji zvýrazňuje. Jaká krásná srnka! Její velké oči jsou jako černí motýlci. Chtěl bych je uvěznit. Ale zdá se, že ony uvěznily mne. Uvidím ještě někdy něco tak nádherného? Mohl bych se do nich dívat věčně!“

„Ach, krásná srnko!“ oslovil ji Romeo. „Mohl bych si šáhnout na tvůj ocásek? Je malý, ale dovádí mě k šílenství. Nevybírám si dlouhá košťata, která visí až na zem. Dlouhé ocasy jsou hnusné. Hodí se ke strupatým liškám nebo ošklivým vlkům a víc je z nich člověku na zvracení než že by ho to vzrušovalo. Ale tahle maličká věcička, která se houpe u prdýlky jako borůvečka mi pravdu vyhovuje. Omluvte zvědavost muže, který je okouzlen vaší krásou! Směl bych jen trochu té krásy okusit? Budu něžný a opatrný, prozkoumám váš briliant jako zlatník!“

„To je ale zvláštní týpek!“ pomyslela si ve stejnou dobu srnka. „Měla bych utéct, jak mě to maminka učila. I tatínek říkal: ‘Dej jim kopytem, neboť jsou odporní, mají v hlavě rozum, oblékají se do šatů a tím zneuctují práci matičky přírody!’ Ale teď se mi zdá, že se tatínek mýlil. Tenhle muž vypadá docela dobře! Není nijako škaredý, nemá toho rozumu zase tolik – ten jeho prázdný pohled to dosvědčuje, a podívejte se, z pusy mu teče slina... Úplně jako smůla z borovice! Ano, on je stejně hloupý jako já, neumí abecedu, nerozumí básním, jsem si jistá, že spíš než vidličkou jí rukama. Proč bych ho měla kopnout kopytem? Ne, budu k němu raději laskavá a nechám ho dotknout se mého ocásku.“

Srnka se pomalu obrátila, tělo napjaté, připravena dát se na útěk ihned, co by si muž začal počínat nevyzpytatelně. Ale strach byl neoprávněný. Romeo poklekl k srnce, nos u jejího ocásku a prsty pomalu natahoval dopředu, jakoby se bál, že se mu zvířátko náhle ztratí z dosahu. Ale bylo tam, prudce vydechovalo nozdrami, když si něžně hrál s jeho ocáskem.

„Proboha!“ vykřikl Romeo. „Šílí z toho! Jsem zmatený, ta srnka mě přivedla k orgasmu. Chci jen ji. Chci být tvým milencem. Dej mi, když se klaním! Poslouchej mě! Jakto, že jsem klátil jen ovce, ta odporná huňatá zvířata? Královna mé duše stojí tady. A tímto tě nazývám Julie, krásná srnko.“

Romeo položil svůj obličej na srnčin ocas a zaplavil ho polibky.

„Co se mi to děje?“ pomyslela si srnka. „Vždyť se celá chvěji, ten muž se mi líbí! Žádný kozel mě nikdy tak nerozpálil. Tenhle nemá přední rohy, o kopytech nemluvě a chodí po dvou nohách jako kachny – ale teď se mi zdá, že ho objímám. Je to krásné! Rozum poroučí utéct, srdce zůstat. Kterého z nich mám poslechnout? Už vím – poslechnu své srdce, neboť rozum já vlastně nemám. Jsem zvíře! Jaké štěstí! Ach, pojď člověče, užijeme si!“

Srnka vyskočila vysoko do vzduchu, vyzývala Romea ke hře. Romeo ji následoval do hlubokého lesa mysl zastřenou láskou. Právě svítalo a první ptáci začínali svůj ranní koncert, ale muž se srnkou si jen pomysleli, že to jejich planoucí srdce tam zpívají.

Oskar Moon, Romeův starý táta, vstal prvního zářivého dne s ironickým úsměvem na rtech a šel svoji oblíbenou, starou a prašnou cestou, která vedla podél křivého plotu. Prkna plotu se třpytila, jako by je někdo natřel na stříbno. Starý vedoucí kolchozu¹ stával venku bez ohledu na to, jestli přšelo, svítalo slunce, mrzlo nebo byly bouřky. Svoje stanoviště, kde hlídal, nikdy

neopustil. V očích vojenského správce bylo vidět myšlenky, které se toulaly kdesi v zaminované vesnici. Přitom vyhrával na zrezivělou harmoniku a unaveným chraplavým hlasem prozpěvoval staré estonské písně. Když se srnci odvážně přiblížili k vesnické cestě a začali žrát trávu a okusovat mladé olše, muž se zlostně otočil a zařval:

„Hej! Z cesty, bastardi! To je silnice! Jede sem strašná kolona traktorů – no jo, je to už pěkných pár let, co tomu tak bylo, ale věřím, že jednoho krásného dne Bůh zařídí, aby tomu tak bylo znovu.“

Hej! Pryč odtud, tohle je naše vesnice! Srnci nemají co dělat mezi lidma. Držte se v lese, tam je vaše místo! Hej, nech na pokoji tu pěknou zeď! Nemožný zvířata, jen rozbíjíte zdi... jen si vzpomeňte, že tu chtěl bydlet jeden zemědělec, kterej teď už patnáct let odpočívá pod drnem. Jmenoval se Vitjuk, Pjotriho syn, přišel zdaleka, až někde od Volhy, aby nám zušlechtil ječmen. Měli byste ctít jeho památku, vy dobytku línej. Mít tak pušku! Já bych vám ukázal. Naučil bych vás, kdo v přírodě nařizuje!”

Nedalo se říct, že by srnci zůstali pryč dlouho. Zakrátko se vrátili (ať si dědek nadává a uráží jak chce) na vesnickou cestu a parohama trkali do zbořených zdí, které byly teď už jen památkou. Povalovali se na mechu, pod korbou nákladních aut, na skládkách, a Oskar Moon, bývalý šéf kolchozu a zasloužilý zemědělec, s tím nemohl nic dělat.

I teď stál v prachu a zpíval se zlomeným hlasem převozníka Vijanniho, když se Romeo objevil zezadu zpoza polámaných kopřiv. Chlapec měl z nedostatku spánku oteklé oči, ale i tak viděl vcelku dobře, idiotský úsměv měl roztažený od ucha k uchu, ostatně tak tomu u něj bylo velmi často. Oskar Moon zakřičel na chlapce:

„Co je ti k smíchu?“ ptal se našťavaně. „Co je teď tak k smíchu, snad naše ponurá vesnice? Jaké neštěstí! Bůh nás trestá zbytečně moc. Celoživotní práce je komplet zničená a chlapeček si užívá s ovcema ve chlívu! Líbilo se ti tam i dneska v noci? To je zvrácený odchod. Za dob Ruska bys už měl dávno želízka. Všude byli tehdy stateční milicionáři, co měli rádi klid a pořádek. Tváře se jim nafukovaly, jak pískali na píšťalu.“

„Ne ne, táto, mýlíš se.“ Odpověděl Romeo. „Ovce mě sotva co zajímají. Dneska v noci jsem se zamiloval. Myslím na srnku, je malá a zoučká. Neuvěříš, jak je krásná, přímo jako z té obrázkový knihy o estonských zvířatech, co nám darovala tetička. Věřil bys že zadní část zrcadla je bílá jako sklenice mlíka? Hlad nikam nezmizel, ale chuť se zdá, že akorát roste. Táto, víš, že jsem se zamiloval? Že jsem opilý láskou a hodlám se ucházet o kopyto srnky (☺).“

„Vořech“, křičel otec. „Smradlavá vopice, zasraný svízelný zvíře! Zastranej sliz, kterej v kapse tvýho táty zlomyslně bodá do pupku! Chjo, jak slizký zvíře a jeho zbytky. Lesní srnka! Našels minu, ale díky za to. Ubožák! Šukat ovce je fakt špatný, ale tak nějak jsem ještě schopen ti to prominout, protože jsou stěžejním údem kolchozu, dávají vlnu, maso a posilujou národní hospodářství. Je to věrný a klidný domácí zvíře. Ale srnka?? To je opravdovej Čingischán, kterej se vkrade na dvůr jako zloděj, pustoší naše vesnice a bere odtud--. Kouří i v kanceláři, v níž jsem měl dřív vkusnej kabinet, hnědou naleštěnou skříň a vypořstrovanou židli. A teď si tam prskají tyhle srnky jako čarodějové a já slábnu a slábnu jako zajíc, když moje práce vyšla vyjde nazmar a život opouští starodávnou ves, v níž žili lidé tisíc let. Byly zde nalezeny spony úlomky hliněných hrnců, které vyrobili naši prapředkové. Tohle místo mají lesní zvířata pošpinit? Nesnáším je! Smí jiní takto hřešit? A takové zvíře jako je srnka mi přicházíš nabízet? Nikdy! Nesouhlasím. Zavřou tě, jestli nezačneš věřit v to správné. A už nikdy víc nepotkáš tu svoji srnku, chlape!“

Romeo poslouchal svého otce s pusou otevřenou dokořán. Chlapec dlouze a bolestivě zakřičel a pak se rozběhl zpět do lesa aniž by se ohlídl zpátky. Starý Oskar si zul holínky a s proklínáním je odhodil.

Den znova zvítězil nad nocí a tisíce hvězdiček na nebeské obloze - tak jako rozhněvané hejno much – bylo bouřlivě rozehnáno jemnými paprsky slunce. Generál sledoval měsíc se vztyčenou bradou a pučel z něj hrdý výraz, témař jako kdyby nevěděl, že za hodinu vyjde slunce nad horizont a vyšle měsíc i hvězdy do vyhnanství, aby se nahřálo nové pomsty.

Dítě a srnka polehávali ve stejnou dobu na mechovišti. Nebeské bitvy se jich netýkaly, neboť oba se zcela oddávali svým vlastním záležitostem. I oni už byli po bitvě, zasaženi Amorovým šípem, připadali si jako v nějaké nepřátelské tvrzi, která má být dobyta a oni „vysvobození“. Nechtěli vysvobodit, už samotná myšlenka, že by pro ně někdo přišel, rozbušila jejich srdce. Jeden druhému leželi v náručí a odpočívali – Romeo a lesní srnka. A plakali.

„Vid', že otec dokáže být přísný!“ naříkal Romeo.

„Napadá partu jako rozzlobené vosa, která létá na sklenici medu a zlomyslně bodá gurmány. Zrovna tehdy, když se cítím skutečně šťastný. Proč se tolik vyžívá v tom být špatný? Proč nenávidí druhé za to, že něco ztratil? Cožpak jsou srnky příčinou toho, proč --- I ony mají srdce, plíce, játra a slezinu. No dobře, ony chodí po čtyřech zatímco my po dvou, ale i já můžu klidně chodit po čtyřech. Pak budu jako srnka! Je v tom snad nějaký rozdíl? A oba, jak já tak srnka, máme v puse jazyk a zuby!“

„Ale ani můj otec není o mnoho chytřejší“, přemítala srnka. „Jakmile ucítil člověčí pach z mého kožichu, jen hrozně křičel, ztloukl mě a povyšoval se nade mnou. Kousal mě a kopal. Opovrhující mojí láskou, obvinil mě, že se takovýmto způsobem oddám člověku. Ale on tě nezná, můj nejmilovanější a nejkrásnější. Neví, že jsi stejně tak krásný jako bobr. Kdyby se byl můj otec snažil tě poznat, určitě by změnil názor! Ale to jsou marné naděje Vyčenichal by tě jako zlý kozel, udeřil by tě do břicha a vnitřnosti obrátil naruby. Umřela bych žalem. Ty jsi můj tajný milenec. Poslyš, pojďme jíst trávu. Já ti ji budu jemně předžvýkávat. Jez má lásko! Polykej! Požívej!

Ted' jedli trávu a rozdělovali si ji mezi sebou jako manžel a manželka.

Ráno se láskyplné vzrušení utišilo a do jejich myslí se vkradl neklid. Na nebi ted' pražilo slunce, stíny se přesunuly a oni cítili, že jsou všem na očích a jsou vystaveni v nebezpečí. Neklidný Romeo seděl u lišky (?) a srnka vedle něj odpočívala, přičemž olizovala svým měkkým a hebkým jazykem jeho chodidla. I přes strach z nenávisti jejich otců se odvážili jít domů, neboť i ustavičné ukrývání se v lese nebylo řešením.

Vždyť kdokoliv je mohl najít, na břehu řeky se procházejí kozlové i starý Oskar, který svého syna začal velmi záhy hledat – jak by to dopadlo, kdyby rozum mladého muže stál proti vedoucímu kolchozu?

Ve větroví zašustilo, někdo se k nim přibližoval. Byl to člověk. Srnka se napřímila a začala brát nohy na ramena, ale Romeovi, který ji hodlal následovat, uvízla nohavice kalhot a on se bezmocně zamotal na zemi. Srnka se zastavila, skočila podrážděně zase zpátky a čekala, až její milý vstane, ale bylo už pozdě. Příchozí byl na místě a vykročil před milence. Byl to nejstarší z vesnice a jmenoval se Rein. Svůj bílý vous si omotal kolem hrdla, jako by to byl šál, jako by se přivázał na stromy.

„Co ty jsi zač, chlapče? Nějak jsi pobledl! Takže je pravda, že zbožňuješ srnky? Lesní děvky Estonska? Porodí zvíře? Juu, ani nevíš, jak jsem šťastný!“

„Kvůli čemu jsi šťastný, Rein?“, zeptal se Romeo váhavě.

„Kvůli tomu, drahý příteli, že už dlouho přemýšlím nad prostředkem, jak oživit tuhle vesnici. Najít jednoduché řešení, aby se vše vyjasnilo. Ve vsi není už nikdo, snad jen několik věřících páprdů a pár strašáků chlapců – tím myslím tebe a souseda Joospeia. To je málo. To je málo, i když žen je taky nedostatek. Snad bych je mohl unést z jiných vesnic? To by nepomohlo. No co mohu dělat? Jakým lidským způsobem nás zachránit? Odkud dostaneme něco nového? Přemýšlel jsem o tom už dlouho, ani o nocích jsem si to neodpustil, seděl jsem vedle necek v nichž jsem nechával chladit mlíko. Když se mi oči začínaly klížit únavou, ponořil jsem

hlavu do necek. To mě osvěžilo a myšlenky se znova rozehrály. A pak se mi rozsvítilo. Celá věc je vlastně docela jednoduchá.

Stařec z vesnice chytil chlapcovu ruku do té své a svými prsty ukázal na srnku. Zatvářil se významně a řekl šeptem: „Je třeba pohřbít starou nenávist, která je mezi lidmi a srnkami. Osídlíme tuhle vesnici společně! Máme tu domy, srnky budou jíst trávu a jejich trusem bude hnojit náš zahradník, vždyť i cibule vychovává ježka. Ale naše rasy odděluje strašná nenávist. Když člověk vidí srnu, zaútočí a pak ji hledá, stejně i srnka opovrhne vším co pochází z Adama – my nejsme přáteli! Úplně zbytečně. Měli bychom se stát bratry! Když se naše čeled' promíchá a srnky budou rodit mužům děti, pak přibude do ovčího stáda nová řádná generace. Mysli, čeho všeho by byl takový muž schopen, kdyby byl chlupatý, měl parohy a malý ocas. Takový otec by dal vesnický život zase do pořádku!

Hledíce s touto nadějí, přál bych si být porodní bábou, když se z lůna samice narodí první lidský srnec. Dostane moje jméno : Rein.

„Děkuji ti za to!“ křičel Romeo. „Jsi silný a máš statečnou povahu, jsi oporou, je-li to potřeba. Byl bys s to nás oddat? Jak říká zákon, křesťanské manželství by nám bylo ku prospěchu, neboť otec zamýšlí nás zabít.“

„To snad ne! Přijďte v noci k potoku, na břeh, na místo, kde roste houba a žije tam lasička.“

„Přijdeme!“

„Tam vás oddám Buďte šťastní, děti. Teď už musím jít, neboť práce starého dědka nepočká. Bude třeba trpět a vidět obtíže, proto už musím teď jít, doma mě čeká telefon. Ale obejmeme se příště! Brzy z vás bude pár!

Srnka a po čtyřech lezoucí Romeo se přiblížili ke starci a překypující štěstím mu líbali ruku, konečně vida sluneční paprsek v jejich zatím beznadějně situaci. Snad díky nim vznikne skutečně nový lid.

O naděje! Zás se jednou objevuje zčistajasna, tak jako když prach pronikne dovnitř místnosti i přes zavřená okna a nemilosrdně pokryje podlahy nového a skromného bytečku. V tomto okamžiku k nám přichází naděje a víra, že vše dopadne dobře—

Slunce zapadlo, velký šedý mrak se prohnal nad korunami stromů jako vlhký hadr na podlahu, připravený setřít na věčné časy i ty poslední zbytky naděje.. ale to ještě nepřišlo. Romeo a srnka se radují z toho co přijde, v lesíku si do zásoby sbírají lesní jahůdky. Jako rychlá moucha zápasí den ještě o trochu pozornosti.

Bláto se rozstříklo po obou stranách úžasně limuzíny stojící na dvorku starého Oskara. Drahé mokasíny vystoupily z auta a hledaly sušší místo, ale objevily pouze zablácené. Otec pozoroval přicházejícího Aivara, který nadával a utíkal po špičkách nohou ke křivým vrátkám.

„Zatracený bahno!“ zakřičel na svého otce, který vyskočil na nohy hned jak svého syna uviděl a stál tam nyní pyšně a sebevědomě, jako záložní důstojník, ke kterému přijel mladý generál.

„Blbá kaluž! Poslyš, tati, proč tady bydlíš jako prase? Nepozval jsem tě snad do města, budeš tam mít připravený pokoj, vanu a rádio, ze kterého můžeš poslouchat zprávy a písničky. Tak pojd' přeci k nám! Co tě tady drží? Mohl jsi mít čisté pyžamo a mohl jsi strávit zbytek svého života ve velkém křesle, a mít se stejně dobře jako nakrmený tučňák. Proč jsi proti mně? Nejsem snad tvůj syn, který tě miluje z celého srdce? Podívej krysa zase hryže tvoji holínku! Je v ní díra. Tati, pojd' do města, vezmi rozum do hrsti!“

„No to určitě ne, synu. Já patřím tady. Tady je můj domov. Tady jsem se narodil a tady jednou umřu.“ odpověděl Oskari. „Estonština je schopna žít jenom a pouze v této vesnici tak dlouho dokud ve mně zůstane moje duše!“

„Ale tohle je strašné opravdu strašné místo! Hádej, co právě teď viděl. Když jsem jel přes tisíce a stovky lesů, viděl jsem člověku podobnou kupu, která ležela na smrkovém pařezu. Zastavil jsem a vystoupil z auta, abych tomu pomohl, ale už bylo pozdě. Viděl jsem tělo v lese! Byl to syn tvého souseda Volliho, ten Joosep, ten měl břicho skrz naskrz a vyhřezlé střeva, jako dlouhé černé hady. Nebyl to vůbec pěkný pohled! Ten mladý muž, ačkoliv byl hloupý, si zasloužil lepší osud. Teď byl pohozený v křoví a v břiše díru – srnci to určitě udělali.

Starý Oskar vzrušeně uchopil ruku svého syna.

„Zaved' mě tam! Pane bože!“ vykřikl vztekle. Srnci zabili slušného Joosepa! A teď začnou ničit nás, prvně se přesytí zvířaty, vymytí celou vesnici a pak zničí sýpku na střeše kolchozní budovy v Pärnu, tak že musela být znova postavena. Vymysleli plán, že jediné skrz břicho se může dostat lidská nesmrtelná duše ven z člověka! Vedl jsem snad ve svém věku kolchoz proto, aby si srnci užívali plodů mé práce? Nenávidím je, ty rovnorohé bastardy. Nenávidím všechny, kteří mají drápy a nemají kalhoty. Nejsou takoví jako my, drahý chlapče, jsou to cizí, nepřátelská zvířata. Musíme se bránit. Poslyš, Aivari, máš pušku?

„Jasně že mám, tati! Je v autě!“

„A co je ještě v autě? Schovává se vrah v autě? Myslíš, že v autě se loví? Najdi tu pušku a honem do lesa! Má unavená duše si neodpočine, dokud na mých rukou nespočine srnčí krev. Rychleji, chlapče! Vezmi tu zbraň, já vezmu sekeru. Potom udeřím padlého nepřítele a ucítím, jak jeho žebra pukají pod vahou sekery. Ach, žízním po krvi stovky mrtvých srn! Odcházím abych pomstil smrt Volliho chlapce?

„No jo, tati, ale pojd' me už. Ale ještě mi řekni, kde je ten hloupý brácha, Romeo?“

„Zapomeň na něj!“ odpověděl Oskar. „Je to kluk rozmazlený. Chodí klátit srny. Zvrhlík!“

„Je to smutné,“ řekl Aivar. Napínavý příběh, jak dva bráchové můžou být rozdílní – například já! Jsem řádný příklad! A on je totální blb. To je divné!

Starý Oskar byl už venku před vrátky a stojí tam nažhavený odejít k lesu se sekerou v ruce jako by ho hnala vpřed nějaká zlá síla.

Srnka odpočívala na mechové posteli a Romeo tančil kolem jako zářivý motýl. Skákal radostí jen co ucítil jak je šťastný. Romeo měl ve zvyku roztrhnout si kalhoty a uvázat si je kolem hlavy jako hadr, který pak stočil po okraji a zavázal na uzel pod bradou.

Starý Oskar pozoroval syna a řekl: „Může ten nešťastný chlapec tančit jako opice. Nebe nás ochraňuj před těmi blázný!“ Ale nikdo nepomohl. Romeo neopustil své zvyky a čím více byl šťastnější tím víc myslel pouze na tancování. I teď skákal s šílenou radostí okolo své malé srnky, s hadrem z kalhot na hlavě a holou zadnicí, jako lehce šílená babička.

„Můj snoubenec je okouzlující,“ zhodnotila srnka zírající okouzleně na svou lásku. „Nechová se vůbec jako lidé. Ale ani na zadek nezapomněl. Jaký nebeský dar jsem dostala, když si tento muž vybral ze stáda právě mě. Přiměl mě věřit, že jsem anděl, nemůžu si jej

vynachválit! Upřímné štěstí mi bublá v hrudi, jsem nejšťastnější srnka na světě. Ó, jak úžasně tančí! Úplně jako vrána na losím těle, těsně před tím, než svůj zobák zavrtá do tlusté kůže zvířete. Ó, můj sladký milovaný, jsem tvůj los! Pojd' už, zobni si mě, ty má strako! Čekám na tebe a chci se milovat jako blázen.“

„Díváš se tak něžně, že nemůžu už víc tancovat,“ řekl Romeo a kleknul si k srnce. Vzal do rukou malou hlavu své nevěsty a díval se něžně do jejích tmavých očí, ve kterých se odrážel jeho obraz. „Chci tě zase obejmout a chci objímat všechny tvé končetiny. Ještě chvíli a pak se setkáme s Reinem. Naše svatební noc je dnes, brusinkové keříky, na kterých teď odpočíváme, budou naše svatební lože. Ó, drahá Julie, řekni, jaký dům budeš chtít až se vezmeme? Postavím ti velký krásný dům. Udělám z obývacího pokoje, která bude plná bylin, sena a květin. Tam budeš moci jíst a skákat dosytosti. Ano, budoucnost vypadá růžově! Přesně jako když se vejce smaží na pánvičce na těsně a do zlatova se peče, taková je naše láska, která je ze dne na den bližší a brzy se z ní stane omeleta!“

Romeo potlačil další výbuch radosti a začal znovu divoce tancovat, když se šla srnka napít k potoku osvěžující vody. Srnka pila bezstarostně a bez podezření, neboť nebylo předvídatelné, že by se blížila její smrt. Kulka zabila srnku ve zlomku sekundy a její život zhasl dřív, než si někdo stačil povšimnout.

A když střílející zbraň položila šokovaného Romea k zemi, spatřil koutkem oka přicházejícího otce a bratra. Z pušky v Aivariho ruce vycházel dým a starý Oskar držel sekeru. Sekerou odsekl stařík srnce hlavu a při hlasitém nadávání rozsekal i tělo. Kusy masa pak nacpal do velkého pytle od brambor a Aivar si přehodil pytel přes rameno. Chlapi si zapálili cigarety a šli k cestě.

Ale Romeo ještě ležel mezi výmoly, uši zalehlé od střelby a tělo šokem znečitlivělé. Nakonec se doplazil k potoku, kde našel očekávanou kaluž tmavé krve. Viděl, jakoby někdo rozprostřel červené povlečení od břehu potoka až k místu hostiny. Nenasytné žravé mouchy byly již na místě, přišli právě včas aby se najedli pod širým nebem, ale byl to docela jiný piknik, olizovali povlečení a nenasytně pili srnčí krev.

Romeo omdlel při pohledu na krev, upadnul když viděl červené žíly své nevěsty, které se začínaly srážet na břehu potoka. Mouchy se začaly zvedat k odletu když se na jejich hostině objevil neočekávaný návštěvník.

Následující den si Oskar Moon měl k jídlu maso a protože ho bylo víc než dost, pozval také starého vesničana Reina a starého Volliho, jehož syn byl lesními srnami zabit. Muži seděli u stolu, měščík Aivar postavil na stůl drahou lahvinku, která se vyprázdnila během živého hovoru. Pouze Rein byl zachmuřelý, neúčastnil se povídání, jenom žmolal okraj sklenice s pálenkou, a ta jakoby tiše a toužebně zpívala. Bláhově čekal na mladé zamilované v noci v lese spolu se zlatými prsteny pro Romea a Julii. Ale milenci nepřišli. Pouze jezkovo plazení prolamovalo uším divné ticho. Pokusil se z jezka dostat nějaké informace, ale nebyl úspěšný. Ježek se dal na útěk a starý vesničan Rein si kleknul na mech a modlil se, protože cítil, že se stalo velké neštěstí.

Ve stejné době se chlupaté lidské dítě plížilo z olší k domu, všimlo si otevřených oken a vkradlo se dovnitř. Láska následovala jeho kroky, láska a kapky krve, které zbarvili mech do růžova, tak že na něm vypadaly jako skutečná cesta. A nyní, ve vlastní kuchyni, spatřil mezi hrnci a nožem na porážku svou ztracenou milou. Romeo našel svou srnku.

„Ó drahá, tady odpočíváš, tady je tedy tvá smrtelná postel?“ řekl a hladil rukama pánev na které se smažily steaky, bez ohledu na to, že mu na prsty prskalo žhavé sádlo. „Jaká to je naše svatební hostina! Huspenina se vaří, přesně jak se na svatbách dělá, ale tentokrát se vaří

z nevěstinyých nohou. Kopyta, které ještě jednou vroucně líbám, jsou položeny v hrnci jako na svatebním loži. A tvůj ocas, který mě jedenkrát přivábil, leží teď odstříhnutý na podlaze a malý mravenci se po něm válejí. Hej, běžte pryč vy čuráci! Musím vás spálit kvůli milovanému ocasu. No bojujte, živý mě ho nedáte a já bez ocasu nejdu nikam. No tak, už jste hotoví, jdu. Ocas tady! Budu otrokem ocasu až do smrti!“

Romeo poskakoval na zemi mezi mravenci a rozmačkával je. Pak vzal ze země Juliin ocas a strčil si jej pod košili.

„Teď jsi na bezpečném místě, milovaný ocásku. Jsem unavený z toho dlouhého dne. Už se nemůžeš nikdy zhoupnout. Tak odpočivej! Spi, odpočivej v pokoji. Ale co já – jak mohu žít sám? Jak se mohu dívat, jak tvé maso padá do útroh mého otce a bratra? Jí tvé tělo bez jediné údivu, ještě vidím tvou hrud' mezi jejich rty. Láska mě mučí, vášeň mi nahlodává maso zevnitř, chci zase cítit tvou náruč, ještě jednou chci cítit tvé tělo a být s tebou, jako muž a žena. Počkej, brzy budu v tvé náruči, na tomto světě nás nikdy nic nerozdělí. Přicházím, láska! Má Julie!“

Tak řekl Romeo a nadzvedl pokličku od hrnce s huspeninou stranou, několikrát zasténal, přikrčil se, ještě zasténal, hluboce se nadechl a strčil hlavu pod vodu. Na hladinu se už nikdy více nevynořil.

Zapomenutý hrnec vřel potichu několik hodin, dokud tlačěnka nebyla hotová a poté přenesená horká na stůl. Starý vesničan Rein si nabral velkou naběračkou na talíř pořádnou porci ještě se kouřící pochoutky.

Chopil se vidličky a nože, ale jídlo odhodil stranou, ruce zkřížil na hrudi a sklonil hlavu. Cítil propletené zbytky milenců na talíři.

„Smutný konec tohoto vyprávění!“ řekl tichým hlasem polykajíc slzy. „Dvě milující se duše opustily náš svět, který byl pro ně příliš zlý. A teď jsou v huspenině, osvobozené od všech starostí a utrpení. Jsou spolu, odhalenýma očima nevidíce, jak se srnka změnila v člověka a člověk v srnu. Měli bychom se stydět a vzít si ponaučení.“

Jaká nás ochromila hrozná slepota a přinutila nás dělat tak strašné věci, že tito mladí odpočívají jinde? Mohli zde žít déle k naší radosti. Ale nyní je všude jen strašný smutek. Lidé, toto je smuteční místo! Nemůže být smutnější vyprávění o lásce než příběh Romea a Julie!

A nyní zírají s němou tichostí na tuhnoucí huspeninu, která září oslepujícími slunečními paprsky, tak jako věčně hořící oheň.